

28 mai – 3 iunie

Iacov devine Israel

Textul de memorat: „Apoi a zis: «Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel; căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.»” (Geneza 32:28)

Îndelungata istorie a familiei lui Iacov continuă, cu bune și rele. În ciuda a toate însă, mâna lui Dumnezeu și credințioșia Sa față de făgăduințele legământului se văd în toate câte se întâmplă.

Săptămâna aceasta îl vom urmări în continuare pe Iacov, care a plecat de la Laban, se întoarce acasă și trebuie să se confrunte cu Esau, victima înșelătoriei lui. Ce îi va face acest frate nedreptățit într-un mod atât de grosolan?

Din fericire pentru Iacov, care era cuprins de frică pentru ce urma să se întâmple, Domnul Dumnezeul părinților lui i Se arată încă o dată într-o împrejurare care va deveni elementul de referință pentru ceea ce mai târziu se va numi „vreme de necaz pentru Iacov” (vezi Ieremia 30:5-7). Și, în noaptea aceea, Iacov înșelătorul a devenit Israel - un nume nou pentru un început nou, un început care avea să ducă, în cele din urmă, la crearea unei națiuni care avea să îi poarte numele.

Cu alte cuvinte, în ciuda a tot ce se întâmplă, istoria patriarhilor și a familiilor lor este relatată în Scriptură ca să ne arate că Dumnezeu Se ține de promisiunile făcute și le va împlini chiar dacă uneori pare că poporul Lui face tot posibilul să împiedice împlinirea acelor făgăduințe.

Duminică, 29 mai – Lupta cu Dumnezeu

La scurt timp după ce a plecat de la Laban, Iacov are parte de o altă experiență cu Dumnezeu. Știind că fratele lui, Esau, este pe drum, având cu el și „patru sute de oameni” (Geneza 32:6), Iacov se roagă fierbinte la Domnul, chiar dacă recunoaște că este „prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credințioșia pe care [a] arătat-o față de robul [Lui Iacov]” (Geneza 32:10). Categorie, Iacov înțelegea deja mai bine ce este harul.

Și cum i-a răspuns Domnul?

1. Ce semnificații spirituale ne aduce impresionantul episod al luptei lui Iacov? Geneza 32:22-31; Osea 12:3,4

Iacov este tulburat, pe bună dreptate, din cauza a ceea ce se întâmplă. După ce face tot ce ține de el ca să-și protejeze familia, campează peste noapte. Apoi, pe neașteptate, el este atacat de „un om” (Geneza 32:24). Acesta este un termen care poate avea conotații deosebite, evocând prezența divină (vezi Isaia 53:3). Daniel l-a folosit cu referire la preotul ceresc Mihail (Daniel 10:5); a fost de asemenea cuvântul folosit de Iosua pentru a descrie „Căpetenia oștirii Domnului”, pe care Iosua îl numește „Domnul” (Iehova, YHWH - Iosua 5:13-15).

Într-adevăr, în toiul luptei Iacov trebuie să-și fi dat seama că se lupta cu Dumnezeu Însuși, după cum o exprimă cuvintele lui: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32:26). În același timp, faptul că se agață cu disperare de Domnul, că refuză să-L lase să plece, exprimă totodată dorința lui arzătoare să fie iertat și împăcat cu Domnul său.

„Greșeala care îl făcuse pe Iacov să păcătuiască, obținând prin înșelăciune dreptul de întâi născut, stătea acum în mod clar înaintea sa. El nu avusese încredere în făgăduințele lui Dumnezeu, ci căutase ca, prin

propriile eforturi, să realizeze ceea ce Dumnezeu ar fi împlinit în momentul ales de El și pe căile Sale” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 197, 198).

Iar dovada că Iacov fusese iertat a fost schimbarea numelui: dintr-unul care amintea de păcat în unul care îi marca victoria. „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (*Cel ce luptă cu Dumnezeu*), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor” (Geneza 32:28).

Care a fost experiența ta în ce privește „lupta cu Dumnezeu”? Ce înseamnă această luptă și de ce este uneori important să avem acest fel de experiență?

Luni, 30 mai – Întâlnirea dintre cei doi frați

De la Peniel, „Fața lui Dumnezeu” (Geneza 32:30), locul unde a avut experiența cu Dumnezeu, Iacov pornește acum să se întâlnească cu fratele lui. După 20 de ani de despărțire, Iacov îl vede venind cu 400 de oameni (Geneza 33:1). Iacov este îngrijorat și de aceea se pregătește - pe el și familia lui - pentru orice eventualitate.

2. Ce legătură este între faptul că Iacov vede fața lui Dumnezeu și apoi vede fața fratelui său? Ce transmite această legătură în privința relației noastre cu Dumnezeu și a relației noastre cu „frații” noștri, oricare ar fi ei? Geneza 33

Iacov se pleacă de șapte ori înaintea fratelui său (Geneza 33:3), pe care îl numește de câteva ori „domnul meu” (Geneza 33:8,13,15) și se prezintă pe sine drept „robul [s]ău” (Geneza 33:5; compară cu Geneza 32:4,18,20). Este semnificativ faptul că cele șapte plecări ale lui Iacov fac trimitere la cele șapte binecuvântări ale tatălui său (Geneza 27:27-29); în plus, prin actul de închinare, el inversează acele binecuvântări ale tatălui care vorbesc despre neamurile care se închină înaintea lui (Geneza 27:29).

E ca și când intenția lui Iacov ar fi aceea de a-și plăti datoria față de fratele său și de a-i întoarce binecuvântarea pe care i-o furase (Geneza 33:11). Contrar tuturor așteptărilor, atunci când îl vede pe fratele lui, Esau aleargă spre el și, în loc să-l omoare, „l-a sărutat. Și au plâns” (Geneza 33:4).

Mai târziu, Iacov avea să spună despre Esau: „Căci m-am uitat la fața ta cum se uită cineva la Fața lui Dumnezeu, și tu m-ai primit cu bunăvoință” (Geneza 33:10). Iacov face această afirmație extraordinară pentru că a înțeles că Esau îl iertase. Verbul ebraic *ratzah*, „primit”, este un termen teologic care se referă la orice jertfă care este „plăcută”, „primită” de Dumnezeu, ceea ce include astfel iertarea divină (Leviticul 22:27; Amos 5:22).

Experiența iertării din partea lui Dumnezeu de care Iacov a avut parte la Peniel, unde a văzut fața lui Dumnezeu, se repetă acum, când are parte de iertarea fratelui său, despre care spune că este ca și când ar fi văzut fața lui Dumnezeu. Iacov re trăiește experiența de la Peniel, cea dintâi pregătindu-l pentru cea de-a doua. Iacov a fost iertat de Dumnezeu și de fratele său. Acum trebuie să fi înțeles cu adevărat ce înseamnă harul, chiar mai bine decât înțelesese înainte.

Încearcă astăzi să refaci relația cu o persoană care te-a supărat în trecut sau mediază împăcarea unor persoane care nu își vorbesc.

Marti, 31 mai – Episodul cu Dina

Acum, că s-a împăcat cu fratele lui, Iacov vrea să se stabilească în Canaan în pace. Cuvântul *șalem*, „cu bine” (Geneza 33:18), care derivă din cuvântul *shalom*, „pace”, este pentru prima dată exprimat în legătură cu parcursul lui Iacov.

După ce a cumpărat o bucată de pământ de la locuitorii țării (Geneza 33:19), el ridică un altar acolo, demonstrând credință și faptul că a înțeles cât de dependent este de fapt de Domnul. La fiecare jertfă adusă are loc un act de închinare.

Cu toate acestea, pentru prima dată în viața lui, Iacov-Israel se confruntă cu problemele ce derivă din stabilirea în țară. Ca și Isaac în Gherar cu Abimelec (Geneza 26:1-33), Iacov încearcă să găsească o modalitate de a se înțelege cu canaaniții.

3. Ce s-a întâmplat și a răsturnat planurile lui Iacov de a duce o existență pașnică? Geneza 34

Acest episod dezgustător scoate în evidență complexitatea personajelor și a faptelor lor. Senzualul Sihem, care o violează pe Dina, este descris ca un bărbat sincer și plin de iubire față de Dina, încercând să repare greșeala făcută. El este dispus inclusiv să se supună ritualului de legământ prin circumcizie.

Între timp, Simeon și Levi, care se prezintă ca apărători ai lui Dumnezeu și ai poruncilor Sale și ca împotriviți ai căsătoriilor cu canaaniții (Leviticul 19:29), recurg la minciună și la înșelătorie (Geneza 34:13) și sunt gata să omoare și să prade (Geneza 34:25-27). Acțiunile lor nu sunt doar condamnabile (de ce nu l-au pedepsit doar pe cel care greșise?), ci au potențialul de a crea și multe probleme.

Cât despre Iacov, el este preocupat doar să fie pace. Când i se aduce la cunoștință violul asupra fiicei lui, el nu spune nimic (Geneza 34:5). Dar, după ce aude ce au făcut fiii lui, el îi muștrăluiește fățiș din cauza a ceea ce ar putea urma: „Voi m-ați nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor țării, canaaniților și fereziților. N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni; ei se vor strânge împotriva mea, mă vor bate și voi fi nimic, eu și casa mea” (Geneza 34:30).

De nenumărate ori vedem în aceste pasaje amăgire și înșelătorie, precum și acte de bunătate și de har. Ce ne spune acest fapt despre natura umană a credincioșilor?

Miercuri, 1 iunie Biruința asupra idolatriei

4. Ce lecții despre adevărata închinare putem extrage din reforma produsă în familia lui Iacov? Geneza 34:30-35:15

Imediat după nemulțumirea lui Iacov că pacea cu canaaniții fusese compromisă (Geneza 34:30) și după ce i-a muștrat pe cei doi fii ai lui (Geneza 34:31), Dumnezeu îl îndeamnă pe Iacov să plece de la Sihem și să se întoarcă la Betel, ca să-și reînnoiască legământul. Apoi, primul lucru consemnat după porunca lui Dumnezeu este că Iacov le spune celor din casa lui să renunțe la idoli canaaniți, care fuseseră luați odată cu prădarea cetății Sihem, și la idoli pe care Rahela îi furase din casa tatălui ei (Geneza 31:19,32). Și aceste aspecte sunt foarte importante în ce privește legământul cu Dumnezeu. Acești idoli fuseseră păstrați și probabil adorați în ciuda angajamentului lui Iacov față de Dumnezeu. Nu era suficient ca Iacov să plece de la Sihem ca să scape de influența din Canaan. El trebuia să îndepărteze idoli din tabăra lui și din inimile oamenilor.

Procesul pocăinței înseamnă să facem mai mult decât să ne mutăm fizic dintr-un loc în altul sau dintr-o biserică în alta. Cel mai important este ca, prin harul lui Dumnezeu, să căutăm să eradicăm idolatria din inima noastră, indiferent de locul în care trăim, deoarece ne putem face idoli aproape din orice.

Când Iacov îl ascultă pe Dumnezeu și procedează conform cu porunca Sa, în final Dumnezeu intervine și „groaza lui Dumnezeu” (Geneza 35:5) cuprinde toate popoarele din jur, care nu îndrăznesc să-l atace pe Iacov. Atunci, Iacov este gata să se închine cu „toți cei ce erau cu el” (Geneza 35:6), ceea ce sugerează că unitatea familiei fusese restabilită. Iacov îi dă acestui loc numele de El-Betel, un mod de aducere-aminte a visului lui cu scara, un semn că legătura dintre cer și pământ - legătură ruptă pentru o vreme - era acum refăcută.

De data aceasta, accentul este pe Dumnezeul de la Betel, nu pe loc în sine. Nota aceasta personală apare din nou când Dumnezeu îi amintește lui Iacov de numele lui, Israel, cu dubla făgăduință pe care această binecuvântare o aduce cu sine. Mai întâi, binecuvântarea primită de Iacov înseamnă rodnicie, continuarea liniei mesianice și nașterea multor „neamuri” (Geneza 35:11), iar în al doilea rând aceasta face trimitere la Țara Promisă (Geneza 35:12).

Opune-te influențelor negative din mediul online, având inițiative pozitive! De exemplu, poți distribui astăzi cel mai recent video realizat de Hope Discovery România (hopediscovery.org/ro).

Joi, 2 iunie – Moartea Rahelei

5. Cu ce alte necazuri se confruntă Iacov în familia lui disfuncțională? Geneza 35:15-29

Imediat ce Iacov pleacă de la Betel, trei întâmplări legate între ele marchează ultima etapă din drumul lui spre Țara Promisă: se naște ultimul fiu al lui Iacov, moare Rahela, iar Ruben, primul lui fiu cu Lea, se culcă cu concubina lui Iacov. Deși textul nu spune motivul pentru care tânărul a făcut un asemenea lucru rău, este posibil ca el să fi vrut să discrediteze, să păteze, nașterea ultimului fiu al lui Iacov și să înjosească memoria Rahelei. Pur și simplu nu știm.

Nașterea ultimului copil al lui Iacov este corelată cu Betleemul (Geneza 35:19), care se află între granițele Țării Promise. Prin urmare, nașterea aceasta este prima împlinire a promisiunii lui Dumnezeu cu privire la viitorul lui Israel. În sens profetic, moașa îi spune Rahalei aceleași cuvinte folosite de Dumnezeu ca să-l asigure pe Avraam: „Nu te teme” (Geneza 35:17; vezi Geneza 15:1).

Este foarte semnificativ faptul că Iacov schimbă numele dat de muribunda Rahela fiului ei: Ben-Oni, „fiul durerii mele”, devine Benjamin, „fiul dreptei”. Probabil că această precizare, „spre dreapta”, însemna direcția sud, ca mod de exprimare a speranței în Țara Promisă și în tot ce zisese Dumnezeu că va face pentru poporul Lui după ce se va așeza în ea.

În tot acest timp, Ruben întreține relații sexuale cu Bilha, concubina tatălui său și totodată slujitoarea Rahelei (Geneza 35:25; 30:3). Pur și simplu nu știm din ce motiv a comis această faptă scandaloasă, decât că este un alt exemplu de depravare umană. Uimitor, Iacov nu reacționează la acest act îngrozitor, deși i s-a spus despre el (Geneza 35:22). Poate că la acest punct în viața lui, Iacov se încrede în Dumnezeu că Își va împlini cuvântul în ciuda păcatului și a răului care se întâmplă din timp în timp în jurul lui.

Exact această lecție de credință reiese din lista celor 12 fii ai lui Iacov, care vor fi strămoșii poporului Israel (Geneza 35:22-26). Nu cei mai respectabili și cei mai buni oameni, după cum vom vedea. Totuși, în ciuda tuturor acestor probleme, a disfuncționalității, chiar și a răului săvârșit pe față, așa cum a fost cazul lui Ruben cu Bilha, voia lui Dumnezeu se va împlini prin această familie, indiferent cât de dereglată era viața ei.

În ciuda greșelilor umane, planurile supreme ale lui Dumnezeu se vor împlini. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar coopera, dacă L-ar asculta pe Dumnezeu. S-ar putea voia Lui împlini mai ușor, adică cu mai puțină suferință umană, stres și întârziere?

Vineri, 3 iunie Un gând de încheiere

Citește capitolul 18, „Noaptea luptei”, din cartea *Patriarhi si profeți*, de Ellen G. White.

„Experiența lui Iacov în timpul acelei nopți de luptă și chin reprezintă încercarea prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă înaintea revenirii lui Hristos. [...] Aceasta va fi experiența celor care fac parte din poporul lui Dumnezeu în lupta lor finală cu puterile răului. Dumnezeu va pune la probă credința, perseverența, încrederea lor în puterea Sa de a-i elibera. Satana se va strădui să-i îngrozească la gândul că ei sunt niște cazuri fără nicio speranță, că păcatele lor sunt prea grave ca să poată fi iertate. Ei vor avea un simțământ profund al propriei nedesăvârșiri și, revizuiindu-și viața, speranța lor se va prăbuși. Dar, aducându-și aminte de măreția milei lui Dumnezeu și de pocăința lor sinceră, ei vor face apel la făgăduințele Sale, făcute prin Hristos păcătoșilor neajutorați care se pocăiesc. Credința lor nu se va stinge pentru că nu primesc imediat răspuns la rugăciuni. Ei se vor prinde de tăria lui Dumnezeu, așa cum Iacov s-a prins puternic de înger, iar dorința sufletului lor va fi exact ca a acestuia: «Nu Te voi lăsa [...] până nu mă vei binecuvânta (Geneza 32:26).»

Așadar istoria vieții lui Iacov este o asigurare cu privire la faptul că Dumnezeu nu îi va alunga pe aceia care au fost duși în păcat, dar care s-au întors la El cu o adevărată pocăință” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 201-203).

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Numeri 12-18

1. Câte zile a fost Maria ținută afară din tabără?
2. Ce însemna „Eșcol” și de ce s-a dat acest nume unei văi?
3. Cine și după ce criterii avea să nu intre în țara pe care jurase Domnul că o va da israeliților?
4. Unde trebuia să fie păstrat toiagul înverzit și înflorit al lui Aaron?

Evangelizare, Secțiunea 19, subcapitolul „Vocea slujitorului Evangheliei”

5. Cum ar trebui să fie învățați să vorbească toți lucrătorii?